

Nr 1030

Av herr **Andersson** i Örebro m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 106, med förslag till lag om ställande av säkerhet vid sällskapsresa till utlandet.

(Lika lydande med motion nr 826 i Första kammaren)

Den lagstiftning om ställande av säkerhet i samband med anordnande av sällskapsresor till utomnordiskt land som föreslås i proposition nr 106 fyller ett sedan länge känt behov att stärka skyddet för resenärerna. Minimigränsen för säkerheten, 200 000 kr., torde vara lämpligt avvägd med hänsyn till de resor som lagstiftningen i första hand är avsedd att öka kontrollen över. Vid »synnerliga skäl» skall dispens kunna medges från säkerhetsbestämmelsen.

Beträffande dispensregeln vill vi — utöver vad som anföres i propositionen — framhålla följande.

Vi ifrågasätter om de många mindre, lokala bussföretag som arrangerar bussresor skall behöva ställa så hög säkerhet som 200 000 kr. Omfattningen av deras reseverksamhet är i många fall inte större än att kostnaderna för den föreslagna säkerheten skulle komma att avsevärt försvåra möjligheterna till fortsatt utlandsreseverksamhet.

Denna verksamhet går till så att mindre, lokala resetjänster i samarbete med bussföretag på orten ordnar några få utlandsresor om året. Trots sin relativt ringa omfattning har verksamheten blivit en institution på platsen som har fått en fast kundkrets. Både självständiga arrangemang och arrangemang i samarbete med industriföretag, idrottsföreningar, pensionärsföreningar och liknande förekommer.

För dessa sällskapsresor kan den föreslagna lagen få sådana konsekvenser som säkert aldrig var sällskapsreseutredningens mening.

Någon klar definition av yrkesmässigt anordnande av sällskapsresor finns heller icke i lagförslaget. Tvistigheter kring den frågan kommer säkert att uppstå. Om ett bussföretag åt en beställare, exempelvis en idrottsförening, ordnar resplan, inkvartering och måltider för en turnéresa och av föreningen eller deltagarna får betalt för kostnaderna i samband med detta, är detta då att betrakta som yrkesmässigt anordnande av resan?

I förslaget råder vidare oklarhet om bussföretaget är skyldigt att undersöka beställarens egen eventuella yrkesmässighet vid risk att kunna ställas till ansvar för medhjälp.

Här nämnda problem rörande de mindre, lokala bussföretagens sällskapsresor torde kunna lösas genom en mera liberal tillämpning av dispensregeln än den som förutses i propositionen. Vi föreslår att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t gör ett uttalande härom.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 106 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t ge till känna vad i motionen anförts angående tillämpningen av dispensbestämmelsen beträffande säkerhetskravet i fall som avser de mindre, lokala bussföretagens sällskapsresor till utomnordiskt land.

Stockholm den 25 april 1967

Sven G. Andersson (fp)

i Örebro

Sigvard Rimås (fp)

M. Berglund (fp)

Elias Jönsson (fp)

i Ingemarsgården

Nr 1031

Av herrar **Bengtson** i Solna och **Ringaby**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 106, med förslag till lag om ställande av säkerhet vid sällskapsresa till utlandet.

(Lika lydande med motion nr 828 i Första kammaren)

Stockholm den 25 april 1967

Bengt Bengtson (h)

i Solna

P.-E. Ringaby (h)